

Inhoud

Proloog	9
Inleiding	13
Deel 1: de zoektocht	23
Onrust	25
Driehoek	34
Nomade	39
Experimenteren	44
Diagonale muziek	49
Terschelling	55
Hemel Valt	64
Blues	72
Familiegeschiedenis	78
Zandloper	86
Lobi da basi	95
We Zijn Er	99
Deel 2: de kunst	105
Terug naar Suriname	107
Goud	116
Sluipschutters	124
Sabbatical	133
Eerlijk	139
Hulptroepen	147
Burn-out	153
God SOS	160

Overgave	170
Open	178
Liefdesles	186

Deel 3: de keuze	191
-------------------------	-----

Bali	193
Perspectief	201
Vrijheid	208
Strijden	213
Lichthuis	221
Damocles	226
Schaduwwerk	231
Het Eind	235
Loslaten	242
Vergeving	248
Stilte	253
Vrede	259

Epiloog	265
Dankwoord	267
Verantwoording	269
Songs en optredens	270

Proloog

‘Laten we verdergaan waar we niet waren gebleven’

Zolang ik me kan herinneren, heb ik me anders gevoeld. Kwetsbaarder dan de mensen om me heen. Of voelden zij zich ook zo, maar kozen zij ervoor om, net als ik, er niet over te praten?

Ik was een kind vol tegenstrijdigheden. Ik was waakzaam, maar aanwezig. Onzeker, maar relaxed. Vroegwijs, maar onhandig. Pas op mijn zestiende leerde ik goed veters strikken – van mijn kleine zusje, welteverstaan. Daarvoor frummelde ik maar wat.

Toch zal iedereen zeggen dat ik een vrolijk kind was, sociaal en lief. Volgens mijn schooljuf deed ik altijd leuk mee in de klas. Ik ging vooral aan als ik mocht vertellen over mijn week of weekend. Verhalen vertellen vond ik geweldig. En ook als ik kon voetballen met mijn vrienden was ik gelukkig. Zolang ik maar in beweging was. Zodra ik alleen was, begonnen de gedachten. Lichte, speelse, maar ook zware en donkere. Soms konden de negatieve gedachten het helemaal van me overnemen en droomde ik van een plek zonder zwaarte. Ik wist van jongs af aan hoe ik de vrede kon bewaren, maar niet goed hoe ik die zelf kon ervaren. Het leek alsof er altijd een deel van me aan het performen was. Me aanpassen aan wat ik dacht dat een ander van me vroeg. U vraagt, wij draaien. Ik deed mee in de wereld, maar voelde me er niet thuis.

Er was één plek waar ik wel mezelf kon zijn: onder mijn hoog-

slaper. In de koude maanden zat ik er met een straalkacheltje. Van mijn zakgeld kocht ik koekjes die ik daar stiekem opat, van die goedkope biscuitjes met vanille- of chocoladevulling. Om mij heen had ik stapels boeken verzameld. Mijn favoriete verhaal was dat van Bram Vingerling, de jonge uitvinder die een geheime stof ontdekt waarmee hij zichzelf onzichtbaar kan maken. Ik snapte dat heel goed. Wenste ook weleens dat ik onzichtbaar was. Om op te lossen in de ruimte en te spelen met de wind. Niet omdat ik er niet wilde zijn, maar om even een pauze te hebben van alles en iedereen. Mijn eigen ruimte begon als de deur van mijn slaapkamer dichtzat. Daar was ik vrij. Onder mijn hoogslaper was er ruimte. Ruimte die zich vulde met woorden en klanken.

Nog voordat ik wist hoe ik mensen kon vertrouwen, vertrouwde ik de muziek. Muziek voelde als een thuis, lang voordat ik begreep dat de liefde dat ook kon zijn. Ik kon me verliezen in het ritme en de melodie en voelde de helende werking ervan. Als er muziek aan stond, waren we samen in het gezin. In de huiskamer, in de auto, als ik samen met mijn broers Kevin en Earl en zusje Sharon zong op de overloop. Op familiedagen als ik mijn moeder ineens zag dansen, aangemoedigd door mijn ooms en tantes. Als ik naar mijn pa luisterde die oefende op zijn saxofoon, of als we de bandjes met opnamen van opa hard afspeelden, zodat hij toch nog een beetje bij ons was. Muziek voelde soms ook als een pretpark: even ontsnappen aan het echte leven.

Muziek is puur. Ik had het idee dat ik haar kon leren kennen zonder dat ze iets van me wilde. Kennen zoals ik de oceaan ken. Zeker niet elke kubieke meter of haar uiterste grenzen, maar ik snap haar essentie. En dat voelde als een eerlijke uitwisseling. Onvoorwaardelijk en zonder de angst om niet goed genoeg te zijn.

Muziek hielp me om onder mijn hoogslaper vandaan te komen. Dat was de eerste stap en die stap bracht me veel verder dan ik had durven dromen. Maar al die tijd waren er onrustige momenten, die gepaard gingen met gedachten die ik liever niet hardop deelde. *Je bent niet goed genoeg. De liefde is niet voor jou. Niemand zou het een fok schelen als je nu dood zou zijn. Je bent waardeloos.*

In Suriname bestaat er een gezegde: *If yu no sab pe yu'k mopo, yu no sabi pe yu é go.* 'Als je niet weet waar je vandaan komt, weet je ook niet waar je naartoe gaat.' Lange tijd wist ik niet waar ik naartoe ging. Dus ging ik op onderzoek uit naar waar ik vandaan kwam. Het werd een ontdekkingsreis naar mezelf. Ik vond en verloor de liefde. Ik vond het licht en viel zo nu en dan terug in de duisternis. Ik vond een kompas en raakte alsnog de weg kwijt. Totdat ik leerde dat ik kon kiezen: vluchten of blijven. Angst of liefde. Beperking of vrijheid. Ik leerde om opnieuw mijn weg naar huis te vinden. Ook in het donker ben ik gaan vertrouwen op de route die voor me ligt.

Nog steeds verlang ik weleens naar de wereld onder mijn hoogslaper, om even onzichtbaar te zijn. Maar een verhaal gaat pas écht leven als je het deelt en daarom deel ik het met jou. Dit boek is niet dé waarheid. Het is mijn verhaal. De kunst van moedig leven is jezelf toestaan om mens te zijn. Niet vanuit perfectionisme, maar om meer jezelf te worden. Om te vertrouwen dat ook jij mag thuiskomen, zelfs als je bang bent.

Ik neem je graag mee op mijn reis.

Glenn de Randamie

Inleiding

‘Ergens in dit universum vind ik nieuwe lessen’

Men zegt hier dat de voorouders in de rivier leven. En ook zou dit het huis zijn van Watramama, de koningin van de waternimfen. Er wordt met groot respect gesproken over de Boven-Suriname-rivier, de waterweg die het Surinaamse binnenland verbindt met de stad. De rivier geeft, en heel af en toe neemt ze – maar over dat nemen wordt niet graag gesproken. Alles gebeurt bij de rivier. De behendigste zwemmers swingen aan lianen en plonsen in het water. De rivier is een speeltuin. Ze is een douche, een wasmachine en een vaatwasser. De plek waar liedjes worden verzonnen en gezongen, een rustplaats na een dag hard werken. Er wordt gevist en gehandeld. Ze is de levensader van het dorp. Zonder water zou er überhaupt geen dorp zijn. Zolang er water is, is er leven. En ik weet niet of het echt zo is of dat ik het graag zo wil zien, maar het lijkt alsof de mensen dat leven vieren.

De rivier is voor de meeste dorpen de enige verbinding voor dit deel van Suriname. *Tap Se*, dat ‘boven’ betekent, verwijst naar de hogere ligging ten opzichte van de stad. Of het nou boven of onder is, hier mag ik landen. Het voelt als thuiskomen, al ben ik hier nog nooit eerder geweest.

Mijn goede vriend Herb en ik zijn op weg naar Menimi, een klein plekje aan de Boven-Suriname-rivier in het binnenland. We

zijn al een week in Suriname. Het land van mijn voorouders en mijn ouders. Menimi is niet makkelijk te bereiken: een halve dag in de bus en daarna nog een stroomopwaartse boottocht. Maar who cares, we hebben geen haast. En als je geen haast hebt, is alles onderdeel van het avontuur.

Het busje waarmee we reizen zit volgepropt met passagiers, kippen en eten. De bagage ligt op het dak. Volgens de chauffeur is het veilig, ze doen niet anders. Herb zit naast me. Hij fotografeert. Ik schrijf. De weg is slecht en zit vol met gaten. Zo nu en dan stoten we door het gehobbel ons hoofd tegen het dak van de bus, maar zelfs dat heeft zo zijn charme. Ik voel een mix van opwindend en dankbaarheid, maar ben ook waakzaam. Ik heb dat stuk van mezelf nooit helemaal begrepen. Ik kan een beetje angstig zijn, maar heb daarentegen nooit een avontuur gemeden. Nou ja, nooit... In de liefde koos ik vaker het hazenpad, maar daar kom ik later nog op terug. In principe hou ik van nieuwe avonturen en ben ik altijd benieuwd naar wat er aan de andere kant van die ervaring te vinden is.

‘Toch wel spannend, hè, zo’n trip!’ zeg ik tegen Herb. ‘Supervet dat we dit doen, maar zullen we wel een beetje op elkaar letten?’ Herb lacht en knikt.

In de haven van Atjoni ligt een batterij aan boten klaar. De haven is een soort dorp. De plek waar je aanmeert en nog wat boodschappen kunt doen. Dieper in het binnenland is immers geen grote supermarkt meer te vinden. Een stuk of vijftig smalle, maar lange boten liggen te wachten op passagiers. Een botoman, oftewel schipper, wacht ons op. Hij brengt ons via de rivier naar de volgende bestemming: Menimi.

Het water van de rivier staat hoog vandaag. De schipper zegt

DEEL 1

DE ZOEKTOCHT

Onrust

‘Is het puur onvermogen of gewoon gebrek aan liefde?’

‘Here we go.’ Herb trekt de schouderbanden van zijn rugzak nog wat strakker en slaakt een diepe zucht. Was hij ook liever in Suriname gebleven? We staan bij de bagageband van Schiphol, op het punt om de aankomsthal in te gaan. Schoorvoetend loop ik met Herb mee. Alsof het betreden van de ruimte achter de schuifdeuren echt het einde van deze reis betekent.

Zodra ik mijn voeten weer op Nederlandse bodem zet, verdwijnt de rust die ik in Suriname had gevonden. De onrust plaagt me. Alsof mijn hoofd zich vult met wolken en mijn buik met vlinders. Maar niet van die speelse vlinders die je voelt als je verliefd bent. Hinderlijke vlinders, die je bijvoorbeeld krijgt wanneer je een hele dag van huis bent en twijfelt of het fornuis wel echt uit staat. Het is dezelfde onrust die ik dacht achter te laten toen we een kleine maand geleden naar Suriname vertrokken. Ik had gehoopt dat ze niet op me zou wachten bij thuiskomst. Dat ze op magische wijze zou verdwijnen. Dat ze me met rust zou laten. Maar ze is er nog. Het is alsof ze in de aankomsthal van Schiphol staat. Welkom thuis, Glenn. Ik heb op je gewacht.

Herb lijkt op te merken dat ik sta te dralen. Hij kijkt over zijn schouder en vertraagt zijn pas.

‘Klaar voor?’

‘Yes, yes!’ lieg ik. Met enige moeite forceer ik een glimlach op mijn gezicht. Het gefluister van mijn onderbuik doe ik af als honger en jetlag.

Een paar uur later open ik de deur van mijn appartement in de Zwolse wijk Assendorp. Mijn reistas gooi ik in de hoek van de woonkamer. Die was komt later wel. Ik slenter door mijn appartement en open de deur van de koelkast. Die blijkt grotendeels leeg te zijn, met uitzondering van een vergeten verpakking kaas die intussen bijna zelf naar de prullenbak zou kunnen wandelen. Dat ruim ik morgen wel op. Ik sluit de koelkast en loop naar mijn slaapkamer. Het zou slim zijn om een beetje bij te slapen, ik ben moe van de lange vlucht. Maar ik ben te rusteloos.

Ik plof op mijn matras en kijk de kamer rond. Mijn wachters-toren. Zo noem ik dit appartement waar ik vier jaar geleden naartoe verhuisde. De wachterstoren is een bordeauxrood huis, met geel geschilderde muren en een blauw tapijt. Wie langsfiets kan gemakkelijk naar binnen kijken. Grote kans dat je mij dan ergens in mijn boxershort door het huis ziet lopen. Ik woonde hier de afgelopen jaren met plezier. Het ligt op een steenworp afstand van mijn producer en vriend Ali en nog zo’n drie straten verder woont Peter, de producer van rapformatie Opgezwolle. We zijn een soort driehoek van creativiteit en komen bijna dagelijks bij elkaar over de vloer. We luisteren naar muziek, filosoferen en kijken films. We houden alle drie van koken, Ali heeft zelfs als kok gewerkt in een Italiaans restaurant. Als we blut zijn, maakt hij pasta met sardientjes en mangochutney. Klinkt smerig, smaakt hemels. Als ik weer eens vergeet om mijn deur dicht te doen of mijn huissleutel per ongeluk in mijn voordeur laat zitten, dan is Ali degene die hem even naar boven brengt.

Als ik niet thuis ben, dan ben ik in de studio. Dat klinkt een stuk officiëler dan het in werkelijkheid is. De 'studio' is in de woonkamer van Ali. Hier maak ik muziek met mijn vrienden, maar nog vaker is het mijn hangplek als de muren bij mij thuis weer eens op me afkomen. In het midden van de woonkamer is ons opnamehok; de eettafel op zijn korte kant gedraaid met een kleed eroverheen. Schaarste maakt creatief. Als je niet veel te besteden hebt, vind je vrijheid in de simpelste oplossingen.

De muren zijn bedekt met filmposters en in de kamer liggen vinylplaten. Keyboards, bureaus en andere studiospullen zijn verdeeld over de rest van de ruimte. De keuken is zowel een lunchplek als schrijfruimte. Er is maar één raam. Het liefst maakt Ali muziek in het donker, maar de jongens en ik bedingen dat wat daglicht toch wenselijk is. Dus als compromis hangt het rolgordijn tot het midden van het raam.

In de studio werk ik aan nieuwe muziek. En als het niet bij Ali is, dan ben ik bij Dries, de hoofdproducer van mijn nieuwe album. Inmiddels is het alweer drie jaar geleden dat mijn eerste soloalbum *Tussen Licht En Lucht* uitkwam. Dagelijks vragen fans me waar die vervolgplaat blijft. Je moet het ijzer smeden wanneer het heet is, vindt ook mijn platenmaatschappij. 'Voor je het weet, zijn ze je weer vergeten.'

Zes jaar geleden tekende ik mijn eerste platencontract. Ik was nog een broekie van eenentwintig jaar, gretig en een tikkie naïef. Ik was een van de grote beloftes in de hiphopscene en moest keuzes maken. Mijn broer Kevin had net een eigen label opgericht: RAEN Music. We traden geregeld samen op – hij als Blaxtar en ik als Typhoon – en hij zag het helemaal voor zich: ik zou, naast hem, het uithangbord van zijn label worden. Hoe kon ik daar nee

tegen zeggen? Kevin had me alles geleerd. Hij nam me mee naar optredens en gaf me de kans om mijn stem te vinden. En hij is familie. Ik kon hem helpen bouwen aan iets wat van ons was. Het zou het begin van iets zijn wat we in onze verbeelding zagen als een familie-imperium. Samen zouden we sterk staan. En toch zei iets in me dat het tijd was om onder de vleugels van mijn grote broer vandaan te komen. Met een gespleten hart en na lang dralen koos ik voor TopNotch. Natuurlijk was het lastig om het aan mijn broer te vertellen. Hij had de deur naar de hiphopwereld voor me geopend. Me onderweg altijd en overal aangemoedigd. Mijn eerste teksten gelezen, het gros van mijn optredens meegemaakt... Hoe kon ik hem vertellen dat ik liever bij een ander label wilde tekenen? Door het gewoon te doen. Eerlijk te zijn en er niet omheen te draaien. Kevin vond het uiteraard jammer, maar hij bleef mijn grote broer en was alsnog trots op de keuzes die ik maakte. Ik mocht de dingen nog steeds op mijn eigen manier doen.

Een platenlabel zorgt ervoor dat je muziek in de winkels en op de radio komt. Ik zag een platencontract vooral als middel om meer bekendheid te vergaren. En met meer bekendheid komen er meer optredens. Afhankelijk van de afspraken die je met een label maakt, begeleiden ze je bij het uitbrengen van songs en verzorgen ze de productie, financiering, marketing en distributie. In ruil daarvoor sta jij een deel van je rechten af en vragen ze een percentage van je inkomsten. Leek me fair op dat moment. Ik hoefde me geen zorgen te maken over de organisatiekant. In plaats daarvan kon ik me focussen op wat ik het liefst deed: muziek maken. In de praktijk betekende het dat ik maar weinig geld aan mijn muziek verdiende.

Toch was TopNotch hét label waar je als rapper wilde tekenen. Het was het grootste hiphoplabel van dat moment en een aantal

van mijn idolen bracht daar muziek uit. Ook mijn Zwolse vrienden Rico, Sticks en Delic van Opgezwolle, naar wie ik zo opkeek, zaten er. Het was in die tijd een creatief broeinest. Een hiphoplabe met een punk-attitude, dat snapte hoe ze iedere act weer op een andere manier konden profileren.

In 2007 verscheen mijn eerste soloplaat, *Tussen Licht En Lucht*. Als artiest koos ik voor de naam Typhoon en was ik een beetje de superheldenversie van de stotterende jongen die het liefst in z'n eentje op zijn kamer boeken las. Naast mijn eigen muziek maakte ik muziek met mijn vrienden uit Zwolle. In zo'n provinciehoofdstad als Zwolle trekken al snel alle hiphopliefhebbers naar elkaar toe. Het was een kleine community: feestjes, studiosessies, in het park voetballen of basketballen, we kwamen elkaar overal tegen. Ik als jongste telg en klein broertje van het stel aanschouwde alles en leerde veel. In Zwolle deden wij het anders: 'geen gekopieër van Amerikaanse rappers' was de opdracht. De Oost-Nederlandse nuchterheid gecombineerd met authenticiteit en vernieuwingsdrang zorgde voor een frisse energie. Vanaf mijn vijftiende ging ik af en toe met Kevin en zijn vrienden mee naar de studio. Toen Opgezwolle in 2001 het album *Spuugdingen op de mic* uitbracht, werd ik daarmee de jongste debuterende rapper van Nederland.

Mijn ouders waren niet heel blij met mijn voorliefde voor hiphop. Hiphop had een reputatie. Ja, het was muziek, maar het werd ook geassocieerd met criminaliteit, *profanity* en scheldkanonnades. Ik was nog zo jong en mijn toekomst kon nog alle kanten op. Hiphop was niet het pad dat mijn ouders voor me in gedachten hadden. Dus als ik wilde optreden, dan liet Kevin, die inmiddels al uit huis was, me bij hem logeren. Voor hem was ik zowel zijn kleine broertje als iemand van wie hij fan was en de potentie zag. Kevin en de jongens van Opgezwolle pushten me altijd om niet

voor de makkelijke manier te gaan en om het uiterste van mezelf te vragen. Och, wat was ik trots toen ik samen met mijn hiphopbroers op het podium stond. We waren één familie. Ik wist: waar zij gaan, kan ik ook gaan! En toen ik eenmaal doorgebroken was, nam ook ik mijn familie weer met me mee het podium op als back-up-mc's. Mijn broer Earl als O-Dog en mijn zus Sharon als Dinopha.

Hiphop was in die tijd voor een selecte groep mensen, als een ondergronds verbond met een geheime taal. Een subcultuur doordrenkt van anti-establishmentsentimenten en harde beats, maar tegelijkertijd was er genoeg reden om te feesten. Hiphop was een straatcultuur, iets wat destijds nog mijlenver van Hilversum, hart van de commercialiteit en media, leek af te staan. Er waren niet zoveel platformen om je als hiphop-act te laten zien. Dus toen Opgezwolle in 2002 de kans kreeg om mee te doen met De Grote Prijs van Nederland, grepen de jongens die kans met beide handen aan. Het was de grootste en langstlopende nationale muziekcompetitie voor liveacts. De winnaar kreeg een geldbedrag, een platencontract, muzikale coaching en studiotijd om een nummer op te nemen. En, het belangrijkste, landelijke erkenning.

Opgezwolle werd tweede in de finale en daarmee werd Zwolle op de kaart gezet. Ook het jaar erop werd Zwolle vertegenwoordigd door leden van onze muzikale familie. Het jaar daarna waren alle ogen gericht op de volgende telg in het Zwolse kamp. Wie zou de eer gaan verdedigen? Ik was nog maar net begonnen aan mijn solocarrière. Had een paar tracks als gastrapper en een paar eigen nummers uitgebracht en nu moest ik als de benjamin van het stel snel volwassen worden. Zwolle rekende op me. In 2004 was het mijn beurt en schopte ik het tot de finale, waar ik ook nog eens als

winnaar van het podium af stapte. Ik had mijn vrienden en stad trots gemaakt en met de prijs kwam een platencontract.

Mijn muziek laat zich niet haasten. Idealiter zou het schrijven van mijn tweede soloalbum een stuk sneller moeten gaan, maar ik neem de tijd. In de tussentijd tour ik met *Tussen Licht En Lucht* en met *Chocolade*, de EP die ik samen met jazzband New Cool Collective maakte. Ook vormen mijn Zwolse vrienden en ik een nieuwe rapformatie Fakkelfbrigade en maken we de plaat *Colucci Era*. Ik hoopte dat de releases met New Cool Collective of de Fakkelfbrigade zouden meetellen als tweede plaat in het contract dat ik tekende met TopNotch, maar dat is helaas niet het geval. Er wordt een nieuw soloalbum verwacht. Het vreet aan me. Ik ben het grootste gedeelte van mijn tijd bezig met optreden en nieuwe muziek maken, maar kan er nog niet volledig van rondkomen. Een groot percentage van de verdiensten gaat naar het label en boekingskantoor. Dus moet ik er andere dingen naast gaan doen en pak ik ieder optreden dat ik pakken kan. Zelfs als het financieel maar een beetje helpt.

Door optredens met de Fakkelfbrigade en New Cool Collective ben ik zichtbaar als artiest. Maar het is een *hustle*. Hard werken voor weinig geld. Dus besluit ik: dat tweede soloalbum moet af. Daarmee heb ik nieuwe *leverage* om te onderhandelen over de voorwaarden van mijn platencontract, of de optie om te tekenen bij een ander label als we er niet uit zouden komen. De tweede plaat is de moeilijkste plaat die je maakt. Je kunt je niet meer verschuilen achter de nieuwigheid van het artiest-zijn. Je bent niet meer de ontdekking. Dus dat waar je mee komt, moet goed zijn. Anders word je bestempeld als die guy die maar één goede plaat had en dat wil je niet. Dat wil ik niet.

Die worsteling brengt onrust met zich mee. De flow om daadwerkelijk nieuwe muziek te maken, komt daardoor maar moeilijk op gang. Het is niet zozeer een gebrek aan inspiratie. Eerder een overload aan ideeën, zonder de rust om ergens echt goed voor te zitten of iets af te maken. Ik moet geld in het laatje brengen én ik moet werken aan mijn nieuwe soloalbum, terwijl ik eigenlijk alleen maar lekker muziek wil maken. Mijn agenda en de druk van mijn platencontract maken me al maanden onrustig. In Suriname voelde ik me vrij. Maar nu ik weer in Nederland ben, komt die onrust als een boemerang op me af.

Applaus

Dit is het bolwerk van doorzetters als in
Sneek.

Haantje de voorste als het gaat om wils-
kracht.

Jong en wilt wat, al vertoonde ik vaak de
symptomen
van jongeren die niet hun bed uit kunnen
komen.

Dit zijn mijn kinderjaren.

Begeleiding was vereist alsof we blinden
waren.

Ogen open, en dan een minuut lang dicht.

Knipper een paar keer en ervaar nu de puur-
heid van het licht.

Ben dankbaar voor veel dingen,
voor tegenslagen waar ik niet om stond te
springen.

Meer dan duizend mc's hier willen hetzelfde
als ik,

maar ze krijgen het niet.

Vraag me hoe het komt.

't Is fokop maar de kosmos strooit met
kansen.

Hoe graag raap je ze op.

Hoe vaak zit je in situaties dat je denkt: hoe
toevallig?

Het voelt raar maar stiekem bevalt het.

Boys, vanaf de tijden van Rudeteenz, thanks
voor de whisky de shows en het advies.

Dit gaat verder dan mc's zien,
ik praat over de liefde van één familie met een
muzikale visie.

En ja ik hou van mijn mensen.

Het klinkt wat lauw maar wil applaus voor
mijn mensen.

Voor mijn ouders, broers, zus en neven,
door familiair is de familieband verstevigd.